

“De Ronde van Vlaanderen” Erps-Kwerps – Hoeilaart, 5 september 2020

Een zonnestraal breekt door de grijze lucht, de tuin is nat maar de lucht lijkt zuiver en fris.
Vandaag trap ik richting Hoeilaart, naar Joke.

Ik pimp de fiets met bloemen.

De knooppunten leiden me langs het glooiende landschap en het prachtige Zoniënwoud.

Door mijn fietshelm schuifelt de wind, zachtjes en maakt mijn hoofd leeg.
De natuur doet de rest, de rust van het alleen zijn....

Het geboorteverhaal dragen we allemaal als vroedvrouw ergens in ons mee maar er is zoveel meer dan de geboorte.

Ik heb het geluk gehad om getuige te mogen zijn van zowel geplande als ongeplande thuisbevallingen, iets magisch en serene.

Bij ieder gezin uniek, anders, nooit hetzelfde verhaal.

Ik voelde al heel lang geleden dat ik écht van het prenatale hou, individueel en ook in groep.
De kennis delen met de zwangere, de vrouwen sterken in hun “kunnen” en hun mee op pad nemen naar dat nieuwe onbekende.

Het is niet altijd eenvoudig om je verhaal te doen, krachtige woorden te delen met een koppel en geloven dat zij het kunnen. De tijdmachine speelt zijn parten, vrouwen zijn onzeker of willen soms liever niet weten hoe een bevalling kan verlopen.

Binnen Brussel ook een variatie aan culturele verschillen, anders bevallen en andere geboorte rituelen dan in hun thuisland. Boeiend om naar die verhalen te luisteren, hoe bevalt het elders?

Ik mocht getuige zijn van de Surinaamse, Senegalese, Maleisische en Indiase cultuur en weet je, geef mij maar België, zoals zo mooi bezongen door Het Goede Doel. "Ik heb getwijfeld over België omdat iedereen daar lacht, Ik heb getwijfeld over België want dat taaltje is er zo zacht"

Als je met liefde en tekeningen je verhaal doet, het vrouwenbekken in beweging zet, het kind visueel laat geboren worden en zachtjes laat bekomen op de borst...en dan die laatste vraag van de aandachtige vrouw die voor je zit: 'Wanneer vraag ik mijn epidurale?'

Ik blijf haar het antwoord vaak schuldig, we zullen wel zien of het nodig is... ik neem er geen positie in, ben niet voor of tegen.

Ieder koppel zal zijn eigen verhaal schrijven, stiekem hoop ik op een warm verhaal met happy end, maar zo gaat het niet altijd, soms is het geschenk bij de geboorte "de dood" of het kind dat niet voldoet aan de droom, en ook dan zijn we hier getuige van.

Moelijk en emotioneel, machteloos met ons eigen verdriet.

De baby pop, Victor, ligt te rusten op mijn borst, in een veilige houding, zo deel ik aandachtspunten om dat eerste huidcontact steeds veilig te laten verlopen, ik draai het hoofdje, leg het lichaampje stabiel en kijk zelf vertederend naar dat beeld. Wat later schud ik

met mijn hoofd, ik doe de hongersignalen na en wijst hen erop dat de baby zal zoeken en vinden, maar tijd zal nodig hebben.

Ik maak oogcontact met Victor,
Ik denk dat hij er klaar voor is.

Ook ik ben met klaar met deze fietstocht, even laten weten dat ik eraan kom, Corona proof.

